

същата статия четем: „Но на младото вино не бе оставено време да поправи грешката на своята младост, да се уталожки, и то се разля преди да прекипи“²³. Така казва роденият уталожен и прекипнал Славейков, не отчитайки изначалната разлика в натиурела и епохата, като с това за пореден път напомня субективистичната, егоцентрична тяга на стожерите на „Мисъл“ в самосътворяването на литературна история – своята и на националната си литература.

Може би тогава, след „порастването си“, Ботев би станал герой на Славейков – подобен на Бетовен или Микеланджело? А може би дълбоката раздвоеност на Славейковата оценка би останала именно такава, каквато е, и това би се дължало на факта, че у Ботев той вижда едновременно и бащата, и сина – съвършения баща и несъвършеното дете?

²³ Пак там, с. 174.